

Annelies

Libretto Annelies door Melanie Challenger

Originele dagboekfragmenten Anne Frank

Introit prelude **1** Inleiding voorspel

Up above you can hear the breathing, eight
pounding hearts,
footsteps on the stairs,
a rattling on the bookcase.
Suddenly, a couple of bangs.
Doors slammed inside the house.

Boven kun je ze horen ademhalen,
acht bonzende harten,
voetstappen op de trap,
het gerammel aan de draaikast.
Plotseling, twee harde klappen.
Het slaan van deuren binnen in huis.

(11 April 1944)

We are in blue sky,
surrounded by black clouds.
See it, the perfectly round spot?
but the clouds are moving in,
and the ring between danger grows smaller.
We look at the fighting below,
and the peace and beauty above,
but the dark mass of clouds looms before us,
and tries to crush us.
O ring, ring,
open wide
and let us out!

Wij zijn een stukje blauwe hemel,
omringd door zware, zwarte regenwolken.
Het ronde, afgebakende plekje, waarop wij
staan is nog veilig,
maar de wolken rukken steeds dichtter op ons
toe en de ring, die ons van het naderende
gevaar scheidt wordt steeds nauwer
toegehaald. We kijken allen naar beneden waar
de mensen tegen elkaar vechten, we kijken
allen naar boven, waar het rustig en mooi is en
onderwijl zijn we afgesneden door die duistere
massa, die ons niet naar boven laat gaan, maar
die voor ons staat als een ondoordringbare
muur, die ons verpletteren wil. 'O ring, ring
wordt wijder en open je voor ons!

(8 November 1943)

The plan to go into hiding **3** Het plan om onder te duiken

When would we go into hiding? Where would
we hide? In the city? In the country?
In a house? In a shack?

Onderduiken, waar zouden we gaan
onderduiken, in de stad, op het land, in een
huis, in een hut, wanneer, hoe, waar .... ?

(8 Juli 1942)

These questions kept running through my mind.
I started packing my important belongings.
The first thing was my diary.
Memories mean more to me than dresses.

These questions kept running through my mind.
Dat waren vragen, die ik niet mocht stellen, en
die toch steeds weer terugkwamen. Margot en
ik begonnen het nodigste in een schooltas te
pakken. Het eerste wat ik er in stopte, was dit
gecartonneerde schrift, ... Ik geef meer om
herinneringen dan om jurken.

(8 Juli 1942)

Ik zal, hoop ik, aan jou alles kunnen
toevertrouwen, zoals ik het nog aan niemand
gekund heb, en ik hoop
dat je een grote steun voor me zult zijn.

(12 Juni 1942)

It seems like years since Sunday morning.
So much has happened,
it's as if the whole world had
suddenly turned upside down.

Vanaf zondagmorgen tot nu lijkt een afstand
van jaren.

Er is zoveel gebeurd, dat het is alsof de hele
wereld zich plotseling omgedraaid heeft.

(8 Juli 1942)

The last night at home and arrival at the Annexe

4

De laatste nacht thuis en de aankomst in het Achterhuis

My last night in my own bed. A warm rain fell.
The four of us wrapped
in layers of clothing,
the stripped beds,
the breakfast things on the table.
We closed the door behind us.

De laatste nacht in mijn bed.
Een warme regen stroomde de hele dag door.
We kleedden ons alle vier zo dik aan om nog
wat kleren mee te nemen,
de ontbijtboel op tafel,
de bedden afgehaald.
Wij sloten de deur achter ons.

(8 Juli 1942)

Walking in the pouring rain, walking down the
street, each of us with a satchel filled to the
brim.

Zo liepen we dan door de stromende regen, elk
met een school- en boodschappentas, tot
bovenaan toe volgepropt.

(9 Juli 1942)

We arrived at Prinsengracht, led through the long passage and up the wooden staircase to the Annexe.
The door was shut behind us, leaving us alone.
Alone.
Then for the first time,
I found a moment to tell you about it, to realise what had happened to me and what was about to happen.

(10 Juli 1942)

We arriveerden op de Prinsengracht, liepen door de lange gang en klommen de houten trap op naar het Achterhuis.
De deur werd achter ons gesloten en we waren alleen.
Toen vond ik voor het eerst gelegenheid om je de gebeurtenissen mede te delen en tegelijkertijd om me eens goed te realiseren, wat er nu eigenlijk met me gebeurd was en wat er nog gebeuren zou.

We're Jews in chains,
chained to one spot,
without any rights,
a thousand obligations.
We must be brave and trust in God.

(11 April 1944)

Wij zijn geketende Joden,
geketend aan een plek,
zonder rechten maar
met duizend plichten.
We moeten moedig zijn en op God vertrouwen.

Life 5 Het in hiding onderduikleven

The days here are very quiet,

De dagen zijn hier erg stil,
(1 Oktober 1942)

having to sit still all day
and not say a word,
you can imagine how
hard that is for me.
On ordinary days, we speak in a whisper.
Not being able to talk is worse.

(29 September 1942)

... dat ik de hele dag stil moest blijven zitten en ook niet mocht praten. Je kunt je niet indenken hoe moeilijk dat juffrouw Kwek-kwek-kwek gevallen is. Op gewone dagen moeten we al fluisteren; helemaal niet spreken en bewegen is nog 10 keer erger.

The silence makes me so nervous,
but the chiming of the Westertoren clock reassures me at night.

(11 Juli 1942)

Vader, moeder en Margot kunnen nog steeds niet aan het geluid van de Westertorenklok wennen, die om het kwartier zegt hoe laat het is. Ik wel, ik vond het dadelijk fijn en vooral 's nachts is het zo iets vertrouwds.

You no doubt want to hear
what I think of life in hiding?

(11 Juli 1942)

Het zal je wel interesseren te horen hoe het me in mijn 'duik' bevalt?

The blue sky, the bare chestnut tree,
glistening with dew,
the seagulls, glinting with silver
swooping through the air.
As long as this exists,
this sunshine
and this cloudless sky,
how can I be sad?

(23 Februari 1944)

Now our Annexe has truly become a
secret. A bookcase has been built in
front of the entrance.
It swings on its hinges and opens
like a door.
Prospectus and Guide
to the Secret Annexe.
A Unique Facility for the Temporary
Accommodation of Jews and Other
Dispossessed Persons.
It is Open All Year Round.
Located in Beautiful, Quiet, Wooded
Surroundings, in the Heart of
Amsterdam. Inside it is Necessary
to Speak Softly at all times,
Singing is Permissible,
only Softly and After Six pm!

..... de blauwe hemel, de kale
kastanjeboom aan wiens takken kleine
druppeltjes schitteren, de meeuwen en
de andere vogels, die in hun
scheervlucht wel van zilver lijken.
Zolang dit nog bestaat, deze
zonneshijn, die hemel waaraan geen
wolk is, zolang kan ik niet treurig zijn.

Onze schuilplaats is nu pas een echte
schuilplaats geworden.
Men vond het namelijk beter om voor onze
toegangsdeur een boekenkast te plaatsen
(omdat er veel huiszoekingen voor verstopte
fietsen gehouden worden), maar dan
natuurlijk een kast die draaibaar is en die dan
als een deur opengaat.
Prospectus en leidraad van het Achterhuis.
Speciale instelling voor het tijdelijk verblijf van
joden en dergelijke. Gedurende het hele jaar
geopend.
Mooie, rustige, bosrijke omgeving in het hartje
van Amsterdam. Te bereiken met de tramlijnen
13 en 17.
Woonprijs: gratis. Dieetkeuken: vetvrij.
Diner: gedeeltelijk uitgebreid, 's middags kwart
over 1 tot kwart voor 2. Stromend water in
badkamer (helaas geen bad) en aan diverse
binnen- en buitenmuren.
Gebruik van taal: vereist is te allen tijde zacht te
spreken.
Zang: uitsluitend zacht en na 6 uur 's avonds.

(21 Augustus - 17 November 1942)

The strangest things happen
when you're in hiding.
Try to picture this.
We wash ourselves in a tin tub,
since the curtains are drawn,
we scrub ourselves in the dark,
while one looks out the window
and gazes at the endlessly amusing
people.

(29 September 1942)

Onderduikers beleven rare dingen!
Stel je voor, omdat we geen badkuip
hebben, wassen we ons in een wasteiltje,
als de gordijnen dicht gaan, dan
reinigen we ons in het donker, terwijl
diegene die niet aan de beurt is, door
een kier van het gordijn uit het raam
kijkt, en zich over de grappige mensen
verbaast.

The children run around
in thin shirts and wooden clogs.
They have no coats, no socks,
no caps and no one to help them.
Gnawing on a carrot to still their hunger,
they walk from their cold houses through
cold streets.

(13 Januari 1943)

De kinderen hier lopen rond in een dun
blousje en met klompen aan de voeten,
geen jas, geen muts, geen kousen en
niemand die hen helpt. Ze hebben niets
in hun buik, maar kauwen op een
peenwortel, lopen van hun koude woning
weg naar de koude straat.

One day this terrible war will be over,
and we'll be people again,
and not just Jews.

(11 April 1944)

Eens zal deze verschrikkelijke oorlog
toch wel aflopen, eens zullen we toch
weer mensen en niet alleen Joden zijn.

Courage 6 Moed

If you become part of the suffering,
you'd be entirely lost.

(7 Maart 1944)

Wat moet je doen, als je zelf de
ellende beleeft? Dan ben je verloren.

Der Winter ist vergangen.¹
Ich seh' des Maien Schein;
Ich seh' die Blümlein prangen;
Des ist mein Herz erfreut.
Da singt Frau Nachtigalle
Und manch' Waldvögelein.

(Duitse trad.)

Die winter is vergangen,¹
ik zie des meien schijn.
Ik zie die bloemkens hangen,
des is mijn hart verblijd.
(In genen groenen dale, daar is 't genoeglijk zijn:)
daar zinget die nachtegale,
also menig vogelkijn.

Beauty remains,
even in misfortune.
One who is happy will make others happy,
one who has courage will never die in
misery.

(7 Maart 1944)

Er blijft altijd iets moois over,
zelfs in tegenslag en ellende.
En wie gelukkig is, zal ook anderen
gelukkig maken, wie moed en
vertrouwen heeft, zal nooit in de ellende
ondergaan!

Ade, mein' Allerliebste!
Ade, schön's Blümelein!
Ade, schön' Rosenblume;
Es muss geschieden sein!
Das Herz in meinem Leibe
Gehört ja allzeit dein.

“Adieu, mijn allerliefste.
Adieu, schoon bloemken fijn.
Adieu, schoon rozebloeme,
daar moet gescheiden zijn!
(Tot dat ik wederkome, die liefste zoudt gij
zijn.)
Dat herte in mijnen lijve,
dat hoort, ja, altijd dijn.”

(Duitse trad.)

¹ Annelies Marie Frank was born in the German city of Frankfurt to German parents, and lived in Germany until her family emigrated to Holland when she was four years old. Her mother was always more comfortable with the German language than with Dutch. Although Anne learned Dutch, and wrote the diary in her adopted language, she was familiar with German poems and prayers, especially those given to her by her mother.

This was originally a Dutch song that became popular in Germany during the seventeenth century. Its translation reads:

"The winter is over, I see the light of May;
I see blossoms everywhere; and my heart is pleased. There sings the Nightingale and the small forest birds; Goodbye, my beloved!
Goodbye, beautiful blossoms! Goodbye, beautiful
rose flower; I must leave you. My love for you
will bum in my heart forever." MC.

¹ Annelies Marie Frank werd geboren in de Duitse stad Frankfurt uit Duitse ouders en leefde in Duitsland totdat haar familie emigreerde naar Nederland toen ze vier jaar oud was. Haar moeder voelde zich altijd meer thuis met de Duitse taal dan met de Nederlandse. Alhoewel Anne Nederlands leerde, en het dagboek in haar geadopteerde taal schreef, was ze bekend met Duitse gedichten en gebeden, vooral die ze van haar moeder geleerd had. Dit was oorspronkelijk een oud Nederlands lied dat gedurende de zeventiende eeuw populair werd in Duitsland.

In the evenings,
when it's dark,
lines of good innocent people
and crying children
walk on and on,
ordered by men who bully
and beat them.
No one is spared,
all are marched to their death.

(19 November 1942)

Westerbork! Westerbork!

Night after night, green and grey vehicles
cruise the streets
and knock on every door.

(19 November 1942)

Westerbork! Westerbork!²

Sshh.
I heard a sound
from the bookcase,
hammering on the door.
We turned white with fear.
Had he heard something,
this stranger?
Open up! Open up!
In my imagination,
the man kept growing and growing,
until he became a giant,
the cruellest fascist in the world.

(20 Oktober 1942)

² The Dutch Jews were required to build and pay for a refugee camp when Justice Minister Goseling allowed 8000 refugees into the Netherlands in 1938. This refugee camp, which was built at Westerbork, later became the transit camp where Jews were held before being taken to Auschwitz and Sobibor.

's Avonds in het donker
rijen goede, onschuldige mensen
lopen met huilende kinderen,
steeds maar lopen,
gecommandeerd door zo'n paar kerels,
geslagen en gepijnigd,
tot ze haast neervallen.
Niemand wordt ontzien,
alles gaat mee in de tocht naar de dood.

Westerbork! Westerbork!

Avond aan avond
tuffen de groene of grijze militaire auto's
langs, de Duitsers bellen aan elke deur ...

Westerbork! Westerbork!²

Sshh.
Ik hoorde een geluid
bij de boekenkast
en kloppen aan onze deur.
We werden wit van angst bij de gedachte
dat het dien wildvreemden man mocht
gelukken onze mooie schuilplaats te
ontmantelen. Doe open!
De man, had in mijn verbeelding steeds
groter vormen aangenomen, op het
laatst leek hij op een reus en was zo'n
fascist als er geen ergere bestaat.

² De Nederlandse Joden moesten een kamp financieren en bouwen toen minister Goseling van Justitie toestond om in 1938 8000 vluchtelingen toe te laten in Nederland. Dit vluchtelingenkamp, dat gebouwd werd in Westerbork, werd later een doorgangskamp waar Joden verzameld werden voordat ze getransporteerd werden naar Auschwitz en Sobibor.

Sinfonia 8 Sinfonia
(Kyrie) (Kyrie)

Kyrie eleison

Heer ontferm U.
(Griekse liturgie / Greek liturgical)

Help us. Rescue us from this hell.

Help, o help mij, red mij uit deze hel!
(27 November 1943)

We must be brave and trust in God.

Wees moedig en vertrouw op God.
(11 April 1944)

The 9 De
dream droom

Last night, just as I was falling asleep,
an old friend appeared before me.
I saw her there, dressed in rags,
her face thin and worn.
She looked at me with such sadness.
Anne, why have you deserted me?
Help me, help me,
rescue me from this hell'

Gisteravond vóór het inslapen
kwam opeens voor mijn ogen: Lies.
Ik zag haar voor mij, in lompen gekleed
met een vervallen en vermagerd gezicht.
Zij keek mij zo droevig aan
Anne, waarom heb je me verlaten?
Help, o help mij,
red mij uit deze hel!
(27 November 1943)

She symbolises to me
the suffering of all my friends,
and all the Jews.
When I pray for her,
I pray for all those in need.

Zij lijkt mij het symbool van de ellende
van al mijn vriendinnen en alle Joden.
Als ik voor haar bid,
bid ik voor alle Joden
en arme mensen samen.
(6 Januari 1944)

Merciful God, comfort her,
remain with her so she won't be alone.

Goede God, geef haar steun,
opdat ze tenminste niet alleen is.
(27 November 1943)

Dear God, watch over her and bring her
back to us.

O God, bescherm haar en breng haar
naar ons terug.
(29 December 1943)

On Sunday,
Amsterdam was bombed.

(19 Juli 1943)

Zondag is Amsterdam-Noord
heel zwaar gebombardeerd.

The planes dived and climbed.
The air was abuzz
with the drone of engines.

(26 Juli 1943)

De vliegers doken, stegen,
het suisde in de lucht
en het was erg griezelig.

The streets are in ruins, countless are
wounded.
In the smouldering ruins, children search
forlornly for their parents.

(19 Juli 1943)

Hele straten liggen in puin, er zijn
ontelbare gewonden. Je hoort van
kinderen die verloren in de smeulende
ruïnes naar hun dode ouders zoeken.

It makes me shiver
to think of the dull, distant drone
of approaching destruction.

(19 Juli 1943)

Rillingen krijg ik als ik nog aan het doffe,
dreunende gerommel in de verte denk,
dat voor ons een teken van de
naderende vernieling was.

I wander from room to room,
climb up and down the stairs
and feel like a songbird,
whose wings have been ripped off
and who keeps hurling itself
against the bars of its dark cage.

(29 Oktober 1943)

Ik dwaal van de ene naar de andere
kamer, de trap af en weer op en heb een
gevoel als een zangvogel, wiens vleugels
hardhandig uitgerukt zijn en die in een
volslagen duisternis tegen de spijlen van
zijn nauwe kooi aanvliegt.

'Let me out, where there's fresh air and
laughter,' a voice within me cries.

(29 Oktober 1943)

'Naar buiten, lucht en lachen',
schreeuwt het in me.

The years went by.
There's a saying:
'Time heals all wounds,'
that's how it was with me.

(7 Januari 1944)

De jaren gingen voorbij.
Er bestaat een gezegde:
'De tijd heelt alle wonden';
zo ging het ook met mij.

Until one day,
I saw my face in the mirror.
It looked so different.
My eyes were clear and deep,
my cheeks were rosy,
my mouth was softer.
I looked happy, and yet,
in my expression,
there was something so sad.

(7 Januari 1944)

Ik heb in de spiegel
mijn gezicht gezien
en dat ziet er zo anders uit.
Mijn ogen zien zo helder en zo diep,
mijn wangen zijn roze gekleurd,
mijn mond is veel weker,
ik zie er uit of ik gelukkig ben
en toch is er zo iets droevigs
in mijn uitdrukking, ...

This is D-Day,
this is the day.
Fighting will come,
but after this the victory!
Eleven thousand planes,
four thousand boats,
is this the beginning
of the long-awaited liberation?

(6 Juni 1944)

This is D-day,
this is the day,
Fighting will come,
but after this the victory.
11000 vliegtuigen,
4000 landingsvaartuigen,
zou dan nu werkelijk de lang verbeide
bevrijding naderen?

I walk from one room to another,
breathe through the crack
in the window frame,
feel my heart beating as if to say,
'Fulfil my longing at last ...'
I think spring is inside me,
I feel spring awakening,
I feel it in my entire body and soul.

(12 Februari 1944)

Ik loop van de ene naar de andere
kamer, adem door de kier van een dicht
raam, voel mijn hart kloppen,
alsof het zegt: 'Voldoe toch eindelijk aan
mijn verlangen'.
Ik geloof, dat ik het voorjaar in me voel,
ik voel het lente-ontwaken, ik voel het in
mijn hele lichaam en in mijn ziel.

Ich danke dir für all das Gute
und Liebe und Schöne.³

Ik dank je voor al het Goede
en Lieve en Mooie.³

(7 Maart 1944)

³This phrase appears in German in the diary.
It translates: 'Thank you, God, for all that is
good and dear and beautiful'.

³Deze frase is in het Duits in het dagboek
genoteerd.

The capture and the concentration camp

13

Opgepakt en het concentratiekamp

On August the 4th 1944,
a car pulled up at Prinsengracht.
Several figures emerged,
armed, and dressed in civilian clothes.
The eight residents of the Annexe
were taken to prison,
and from there, transported to
Westerbork, and onwards to the
concentration camps.

(informatie uit rapporten van die tijd - information from contemporary reports)

The atmosphere is stifling,
outside you don't hear a single bird.
A deathly silence hangs in the air.
It clings to me as if it were going to drag
me into the deepest regions of the
underworld.

(29 Oktober 1943)⁴

There is no speech or language
where their voice is not heard.
Their sound is gone out
through all the earth,
and their words to the end of the world.

(Psalm 19 vers 4-5)

Op 4 Augustus 1944,
stopte een auto aan de Prinsengracht.
Er kwamen diverse figuren uit
tevoorschijn, gewapend, en in burgerkleding.
De acht bewoners uit het
Achterhuis werden gevangen genomen,
en van daaruit vervoerd naar
Westerbork, en verder op transport
gezet naar de concentratiekampen.

De stemming in huis is drukkend,
slaperig en loodzwaar. Buiten hoor je
geen vogel zingen, een doodse en
benauwende stilte hangt over alles heen
en dit zware klemt zich aan mij vast,
alsof ik mee moest naar een diepe
onderwereld.

Geen spraak, en geen woorden zijn er,
waar hun stem niet wordt gehoord.
Toch gaat hun stem uit
over heel de aarde,
en hun taal tot aan het einde der wereld.

Their blood have they shed like water,
and there was none who could bury them.

(Psalm 79 vers 3)

Zij hebben hun bloed als water vergoten,
en er was niemand die hen begroef.

The young and the old lie on the ground;
the maids and young men are fallen.

(Lamentations 2 verse 21 – Klaagliederen 2 vers 21)

Jong en oud liggen dood in de straten,
omgekomen zijn vrouwen en mannen.

Anne's meditation 14 Anne's overpeinzing

I see the world being slowly
turned into wilderness.
I hear the approaching thunder,
that one day will destroy us too.
And yet, when I look at the sky,
I feel that everything
will change for the better.

(15 Juli 1944)

Ik zie hoe de wereld langzaam steeds
meer in een woestijn herschapen wordt,
ik hoor steeds harder de aanrollende
donder, die ook ons zal doden,
als ik naar de hemel kijk, denk ik,
dat alles zich weer ten goede zal
wenden.

Whenever you feel lonely or sad,
try going to the loft
on a beautiful day
and looking at the sky.
As long as you can look
fearlessly at the sky,
you'll know you're pure within.

(23 Februari 1944)

Voor ieder die eenzaam of ongelukkig is,
is stellig het beste middel naar buiten te
gaan, alleen met de hemel.
Zolang dit bestaat en dat zal wel
altijd zo zijn, weet ik, dat er
in welke omstandigheden ook,
een troost voor elk verdriet is.

⁴ Some aspects of life in hiding were similar
to life in the concentration camps.
Anne did not continue her diary after she left
the annexe, but this extract, written about
the annexe, echoes the atmosphere
described by others of the Nazi concentration
camps.

⁴ Bepaalde aspecten van het onderduikleven
waren gelijk aan die in de concentratiekampen.
Anne schreef niet verder in
haar dagboek nadat ze het Achterhuis
verliet. Dit fragment, geschreven over het
Achterhuis, weerspiegelt de sfeer in de
concentratiekampen zoals die door anderen
beschreven is.

In its orchestral form, three of the fourteen movements were first performed in Westminster Hall London, on 27th January 2005 within the National Holocaust Commemoration.

The excerpts from Annelies were introduced by Hanneli Goslar, the childhood friend of Anne Frank referred to in Movement 9.

The first performance of the complete work took place on 5th April 2005, with Louise Kateck (soprano), the Choir of Clare College Cambridge and the Royal Philharmonic Orchestra conducted by Leonard Slatkin.

The performance was introduced by Anne Frank's cousin, Mr Bernd (Buddy) Elias.

Van de orkestversie zijn drie van de veertien delen voor het eerst opgevoerd in Westminster Hall in Londen, op 27 januari 2005 bij de zestigste Nationale Holocaust Herdenking. De delen van Annelies werden ingeleid door Hanneli Goslar, de jeugdvriendin van Anne Frank waar in deel 9 naar verwezen wordt.c

De eerste uitvoering van het complete werk vond plaats op 5 april 2005, met Louise Kateck (sopraan), het koor van Clare Collega Cambridge en het Royal Philharmonic Orchestra gedirigeerd door Leonard Slatkin. De voorstelling werd ingeleid door de neef van Anne Frank, de heer Bernd (Buddy) Elias.